

РАДОСТЪ

Малкиятъ Бою се втурна въ одаята.

— Дѣдо... пѣкъ леля Пейка... съ единъ граж данинъ... иде! — съобщи той задъханъ. Стариятъ тикна кюпчето съ тютюна подъ сламения миндеръ, завърза пунгията и махна съ ржка:

— Скоро на харманя... да кажешъ на майка си!

И като се огледа забърканъ и безпомощенъ въ разхвърлената стая, скърши длани:

— Ехъ, че улучиха!

Снахата дотърча съ разчорлена шамия и докато изтупваше една рогозка, за да я простре на сайван-та, пжтната врата се хлопна леко и звънливиятъ гласъ на Пейка се понесе изъ двора.

— Дойде си! — рече радостно, каточе на себе си, стариятъ и проточи шия. Пейка притваряше портата и тънка бѣла блузка трептѣше на раменетѣ ѝ. Отстрани стоеше непознатъ мжжъ съ тъмносинъ костюмъ, избръснатъ и подстриганъ грижливо.

Пейка нищо не бѣше имъ писала за него. Знае-ха само че се е омжжила, и толкова. Какъвъ бѣше той — старъ ли, младъ ли, ученъ ли, простъ ли, — не знаеха. „Отъ нашата черга, какъвъ ще е“, — мислѣше си стариятъ. Представяше си го той недодѣланъ, сбръчканъ, съ отъркани шаечени дрехи, уши-ти по градски. И съ червенъ поясъ подъ жилетката. Този поясъ го дразнѣше преди да бѣше го видѣлъ. Такива пояси носѣха градскитѣ хаймани и непрокоп-саници — хамали и каруцари, градинари и боклук-чи. Тѣ пиянстваха по сбороветѣ, правѣха скандали и се надсмиваха на селянитѣ. Веднѣжъ, когато бѣше ергенинъ, нѣкакъвъ разгърденъ нехранимайко гра-